

Faninin Hikâyesi

– safdeha · 12 Aralık 2015

Bir gün bir ülkede padişah ölmüş ve yerine yeni gelen padişah bir ferman yayınlarak, “Her insanın sorgudan geçeceği ve eğer yaptıkları ülke için iyi ise mükâfat, kötü ise ceza vereceğini!” ilan etmiş.

Bu ülkede Fani isminde biri yaşarmış. Fani'nin de üç arkadaşı varmış. Birincisi ile 24 saat birlikte olmuş ve birbirlerine “Biz ayrılmayız!” derlermiş. İkincisi ile iki-üç ayda bir karşılaşır, nasılsın iyi misin hal hatır sorup bir şeyler içtikten sonra da ayrılırlarmış. Üçüncüsü ile iki-üç yılda bir karşılaşır ve birbirlerini gördüklerinde şaşkınlıklarını dile getirirler ve niçin daha sık görüşemediklerini sorgularlarmış.

Yeni Padişahın fermanını duyan Fani, her anı titreyerek ve korkuyla geçirmeye başlamış. “Acaba sıra ne zaman bana gelecek?” diye bekler durmuş.

Bir gün kapısı çalınmış. “Kim o?” diye sormuş, “ Biz Padişahın askerleriyiz, seni mahkemeye götürmeye geldik! Demişler. Fani, cevabı duyar duymaz yıkılmış yere, “ Ayılsan da bayılsan da bizle geleceksin. Kaçsın yok. Kapıyı aç bize!” çaresiz fani kapıyı açmış ve onlarla düşmüş mahkeme yoluna. Öyle kötü hissediyormuş ki, yirmi dört saat birlikte olduğu arkadaşının evinin önünden geçerlerken gözleri parlamış, içinden “Bu arkadaşım bana yardım eder. İzin isteyim de o da benimle gelsin!” demiş. İzin almış ve arkadaşının kapısını çalmış.

“Kim o?”

“Ben Fani. Hani senden yirmi dört saat ayrılmayan arkadaşınım senin. Başıma malum şeyler geldi. Benim yanımda olsa beni kurtar!” demiş.

“Sen de kimsin. Ben seni tanımıyorum ki...” söylemiş ve kapıyı da açmamış.

Fani tekrar askerlerin yanına dönmüş. Bu sefer daha perişanmış. İçinden, “Bununla mı ömrümü geçirdim ben. Ne kadar yazık bana. Yanlış arkadaş seçmişim!” diyerek kahrolmuş.

Biraz ilerleyince iki üç ayda karşılaştığı arkadaşının evinin önünden geçtikleri sırada, yeniden umutlanmış. Askerlerden izin alarak bu arkadaşının kapısını çalmış. Kapı hemen açılmış,

“Ne oldu fani? Nedir bu kötü hallerin?”

“Hiç sorma, malum mesele yüzünden beni mahkemeye götürüyorlar. Korkuyorum. Lütfen benimle gel ki, rahatlayayım.”

“Olur!” demiş arkadaşı ve hemen yanına gelerek birlikte mahkeme yolunu tutmuşlar. Fani içinden “İşte gerçek arkadaş buymuş!” diyerek ferahlamış.

Mahkeme kapısı öyle dehşetliymiş ki, Fani'nin arkadaşı kapıyı görünce korkmuş. İçinden:

”Fani eğer suçluysa bende mahvolurum. En iyisi onu kapı aralandığında içeriye itip, gitmesem iyi olur onunla! “ demiş ve kapıdan içeriye aniden itmiş ve Fani yeniden yalnız kalmış. Bu sefer daha perişan ve dehşetle mahkeme salonuna girmiş. Savcı, sayıyormuş bir bir, “ Falan tarih falan yerde şu suçu işledi... Bu suçlara istinaden Fani'nin cezalandırılarak İdam edilmesini talep ediyorum!” Demiş. Kısa bir süre sonra, mahkeme salonunda dinleyiciler içinden birisi, “Sizde hep kötü amellerini saydınız Fani'nin. Falan tarih falan yerde şu iyiliği işledi... Bu iyilikler göz önünde bulundurulduğunda Fani'nin mükâfatlandırılması gerekir.” Demiş. Fani'yi idamdan kurtaran bu kişi iki üç yılda karşılaştıkları arkadaşymış. Fani hem sevinmiş hem de gerçek arkadaşının bu kişi olduğunu anlamış!

Bu temsili hikâyede Fanini arkadaşlarından birincisi insanının yirmi dört saat aklından düşüncesinden ayrılmadığı mal ve dünyalığı, ikincisi, eşi, çocukları ve akrabaları, üçüncüsü ise dünyada yaşadığı amelidir. Bir ölü evden çıktığında veda eder dünyalığına. Eşi, çocukları ve akrabaları kabrini kazar. İçeriye koyar ve ayrılır oradan. Ameli ise o kabire gelmeden önce gelir ve onu bekler... Gerçek aydınlanarlardan olmanız ve gerçek kurtuluşa erenlerden olmanız dua ve temennisi ile...

Saffet Kuramaz